

вата, но се стърпѣлъ и не казалъ нищо. Всичкитѣ спестени пари отишли заедно съ самара, но какво била виновна жена му, когато той не ѝ билъ казалъ. Въздъхналъ, седналъ и продумалъ:

— Когато не ще — не ще!...

И почналъ той пакъ да работи, да чука, да шие, да кърпи, а отъ ума му не излизала загубата на паритѣ, които толкова години пестилъ и сега отишли заедно съ керванна неизвестно накѣде. Работѣлъ и си думалъ:

— Когато не ще — не ще!...

Виждала го жена му, че билъ загриженъ и го питала, какво му е, защо не е веселъ.

— Не ме питай, — отговарялъ той. — Когато не ще — не ще!...

Минало се година време. Единъ день сжщиятъ керванъ, като се връщалъ назадъ, миналъ пакъ презъ града и спрѣлъ предъ дюкяна на самарджията. Магарешкиятъ самаръ билъ доста счупенъ и керванджиитѣ го донесли за поправка. Погледналъ самарджията и видѣлъ паритѣ, които билъ скрилъ въ самара, стоели на мѣстото си. Зарадвалъ се той, далъ новъ самаръ за стария, па повикалъ жена си и ѝ разправилъ цѣлата работа. Следъ това извадилъ паритѣ и казалъ:

— Вземи тия пари. Утре иди да ги внесешъ въ популярната банка, намѣсто да ги криемъ изъ самаритѣ и да ги пращаме да се разхождатъ съ керванитѣ.

После взелъ чука и иглата, почналъ да чука и пакъ да си повтаря:

— Когато върви — върви!...

Иванъ Василевъ

Г А Й Д А Р Ч Е

Съ гайда свирѣ по баири
овчарче,
момче младо, голобрадо
гайдарче.

Засвирило, разтирило
стадата,
кой катъ него при тазъ трева
богата!

Слънце грѣе, стадо блѣе
въ горица,
вѣтъръ вѣе, гайда лѣе
пѣсница.

Момче младо, голобрадо,
нареждай,
пѣсни стари за юнаци
изреждай!

Ц. Анчевъ